

Pomponia.

Paa Dansk ved
N. P. MADSEN.

Saa blev der da sendt Bud efter en Præst, og da han kom — Soter hed han — erklærede han efter sin Undersøgelse, at Sygdommen bestod i, at Dronningen var besat af en ond Aand, og at den kun kunde drives ud ved Besværgelser og ved rige Offergaver til Guderne. Han foreskrev Abitha, hvori disse Offergaver skulde bestaa, for at Guderne kunde stemmes gunstig, og begyndte saa paa Forberedelserne til den hemmelighedsfulde Ceremoni.

Abitha hørte og saa til uden at sige et Ord. Hvor stærkt hun end var grebet af Kristendommen, saa var der dog megen Overtro tilbage i hende, som ikke var udyddet. Hun nærkede vel Tvivl om, hvor vidt Soters Besværgelser vilde hjælpe, ja, hun nærkede endog Tvivl om Præstens Ærlighed, dog hun vovede ikke at udtale denne Tvivl.

Men Klaudia var modigere. Da hun havde kæmpet ud med Gud i Bøn, erklærede hun bestemt, at hun ikke vilde taale disse hedenske Ceremonier og forbød Præsten at fortsætte. Denne blev rasende og forlod Borgen.

Imidlertid blev Abitha svagere og svagere, og de indsaa snart, at hun stred den sidste Strid. Da Abitha blev klar over det, fyldtes hun med Angst. Døden var kun Mørke, og bag ved Døden var ogsaa kun Mørke, og hun ejede jo ikke ham, som var Verdens Lys. Men Angesten gjorde hendes Sagen ærlig. Og derfor lyste Guds Forjættelse over hende, at hun skulde finde.

Klaudia havde sendt flere Bud til sin Fader om Moderens Tilstand, men ingen af dem naaede ham paa Grund af den Usikkerhed i alle Forhold, som Krigen medførte. Da Opstanden derfor var slaaet ned, og han tiltraadte Tilbagevejen, anede han ikke noget om, hvorledes det stod til i hans Hjem. Først i Nærheden af Borgen fik han det at vide, og han ilede hjem, saa hurtigt han kunde, og ind i sin Hustrus Værelse.

Der laa den syge afmagret og med Dødens Blegthed over det udtærede Ansigt. Men ud af hendes Øjne lyste en straalende Glæde og en Ild, som man ikke før havde set, og som ikke alene kunde tilskrives hans Tilbagekomst.

„Abitha,“ raabte han dybt grebet. „Hvad er der sket med dig?“

„Det er Skilsmissen, min Ven. Tiden er nær, da vi skal skilles, det ser du nok.“

„Ja, det ser jeg, men Ilden i dine Øjne, Abitha, Glæden, der lyser ud af dem trods Mørket foran dig, hvor kommer den fra?“

„Fra ham, du ikke kender, og som jeg først i den sidste Tid har lært at kende — fra de Kristnes Gud.“

Kongen var i højeste Grad forbavset. At Klaudia havde antaget den nye Lære, overraskede ham ikke saa meget og gjorde ikke saa stærkt Indtryk paa ham, skønt han selvfølgelig hellere havde set, at hun var bleven i den gamle Tro. Men at Abitha havde forladt Troen paa Britanniens Guder og havde antaget en fremmed Gud, det syntes ham næsten utroligt. Men under Samtalen med sin Hustru blev han snart overbevist om, at det var Sandhed. Dog var Abitha for svag til at udtale alt, hvad hun havde gennemgaaet af Angst og Sjælekamp, før hun fandt Freden i Jesus Kristus. Derfor sagde hun:

„Lad Klaudia fortælle dig alt, min Kogidunus, og lad mig blot sige dig — Troen paa Jesus Kristus er den eneste Magt, der kan overvinde Dødsfrygten og give os et sikkert Haab om Salighed i den kommende Verden. Og jeg har dette Haab. Jeg ved forvist, at min Sjæl ikke skal være fordømt til at gaa ind i andre Legemer, naar den forlader mig, jeg ved, at den skal gaa hjem til ham, der har elsket mig højere, end vi kan begribe. Jeg kan ikke fortælle dig alt, hvad Klaudia har fortalt mig om Jesus, om hans Kærlighed, om hans Offer, om hans Magt. Men, Kogidunus, giv hende Lov til at fortælle dig det samme.“

Abitha tav udmattet; men det Udtryk af hellig Forvisning og straalende Glæde, der laa udbredt over hendes blege Træk, sagde mere end Ord, at Troen paa Jesus var en Rigdom og en Kraft.

„Ja, jeg vil høre paa hende, siden du ønsker det, og jeg vil være glad ved alt, hvad der har vist sig at kunne berolige dig og gøre dig lykkelig, selv naar den mørke Fjende er nær. Men, Abitha, jeg maa ogsaa tale med dig om noget angaaende vor Datter, noget, der er dobbelt vigtigt nu, da hun om kort Tid synes at skulle være uden sin Moders Raad og Vejledning.“

„Tænker du paa hendes Formøling, Kogidunus?“

„Ja, blandt andet.“

„Da vil jeg sige, at i den Henseende er jeg rolig. Vi kender begge den brave Pudens, og jeg ved, at de vil komme til at dele ikke blot det timelige, men ogsaa det aandelige sammen. Jeg ved, at han vil tilbøde den samme Gud som hun.“

„Saa beklager du det altsaa ikke mere, min kære Hustru, at jeg har ladet Emrys rejse og givet Klaudia fri for at ægte ham?“

„Beklager det, Kogidunus, nej!“ svarede Abitha ivrig. „Ikke mere, aldrig mere, siden jeg er kommet til at tro paa Jesus. Jeg ser det nu som en Naade fra Gud, at vort Barn ikke blev forenet med sin Fætter, som hvor brav han end er, dog aldrig vilde kunne gøre hende lykkelig. Jeg er derimod vis paa, at hendes Fremtid ved Pudens' Side vil ligge lys og straalende foran hende.“

„Det tror jeg ogsaa, Abitha, og jeg er glad ved, at du ser saaledes paa det. Men det var dog ikke blot om hendes Formøling, jeg vilde tale med dig. Der er en anden Sag, der er alvorligere. En romersk Tribun ved Navn Rufus er kommet hertil med et Bud fra Kejseren om, at han ønsker at se den unge Pige, der bærer hans Navn. Og selvfølgelig er Kejsersens Ønske det samme som en Befaling.“

Abitha for op, og der bredte sig et Udtryk af dødelig Skræk over hendes Ansigt ved den Efterretning. Men før hun fik sagt noget tilføjede Kongen beroligende:

„Kære Abitha, Kejseren forlanger ikke, hun skal komme straks. Han giver os nogle Maaneder til at forberede hendes Afrejse.“

„Ja, men vi kan aldrig gaa ind paa at lade vort uskyldige Barn betrede det ryggesløse, romerske Hof,“ sagde Abitha. „Hvad Pomponia fortalte mig, har givet mig den Overbevisning, at Kejsersens Hof med dets Laster og Udsvævelser og Intriger ikke er et Opholdssted for en ren og uberørt britisk, ung Pige.“

„Du har Ret,“ svarede Kogidunus, „men det er heller ikke Mening, at vort kære Barn skal bo i selve Paladset. Rufus, der er en Slægtning af Pomponia, har bragt et Brev med til os fra hende, hvori hun meddeler følgende: Kejsers Klaudius har allerede længe slaaet paa, at han vil se vor Datter. Iidindtil har det lykkedes Pomponia at udsætte dette Møde ved at henvise til hendes Ungdom. Imidlertid kan denne Grund jo ikke mere anføres, og hun skriver, at det er nødvendigt, at Klaudia nu kommer. Men hun trøster os med, at hun vil gøre alt for Klaudia og tilbyder, at hun under sit Ophold i Rom kan bo i hendes Hjem. Dertil har hun Kejsersens udtrykkelige Tilladelse. Her er for Resten Pomponias Brev.“

Da Abitha havde læst det, traadte Klaudia ind og satte sig ved Siden af Faderen ved sin Moders Seng. Hendes Fader meddelte hende Kejsersens Ønske, og det gjorde et vældigt Indtryk paa den unge Pige. Hun følte sig straalende lykkelig ved Udsigten til at skulle besøge Rom, Verdens Hovedstad, med alt, hvad den havde at byde det unge Sind. Den var jo Midtpunktet for al Civilisation og Dannelse. Der boede hendes elskede Veninde Pomponia, som hun atter skulde gense. Og der skulde hun træffe ham, som hun elskede højere end alle andre i denne Verden. Havde hun da ikke Grund til at glæde sig? Men saa gled hendes Tanker tilbage til sin dyrebare, dødsyge Moder og til Faderen, hvis Liv snart skulde blive saa ensomt, og hendes Øjne fyldtes med Taarer, idet hun sagde:

„Nej, min kære Moder, jeg kan ikke forlade dig.“ Stemmen svigtede hende, og tavs bøjede hun sit Hoved ned i Abithas magre Haand.

„Det behøver du heller ikke, mit Barn,“ sagde Moderen ømt. „Naar Tiden kommer, da du skal rejse, saa er jeg forlængst gaaet hjem. Pomponia skriver, at Rufus først om to Maaneder rejser tilbage, naar han har undersøgt Tilstanden ved Armeen, og længe før den Tid vil jeg ligge i min stille Grav og min Aand være i Guds Paradis.“

Hun tav lidt, saa sagde hun vemodig:

„For din Fader vil det blive trist, naar du rejser.“

„Min kære Hustru,“ svarede Kogidunus, „tænk ikke paa mig, Savnet af dig vil jo intet kunne erstatte, og helst havde jeg beholdt mit Barn hos mig; men det kan jo ikke ske. Og det er nok ogsaa godt, at hun maa rejse. Jeg maa om kort Tid atter til Armeen, og jeg vil være tryg ved at vide, at Klaudia ikke er alene i Nærheden af sin Fætter. Hun bør ikke se ham, før hun er Pudens' Hustru. Jeg er bange for, at Emrys har noget ondt i Sinde, og jeg ved, at naar det onde behersker ham, kan han være samvittighedsløs og grusom.“

Klaudia selv nærkede den samme Frygt, og det hjalp hende til at forson sig med Tanken om, at hun skulde forlade sin Fader.

Det blev derfor bestemt, at man skulde begynde at træffe Forberedelser til Klaudias Afrejse, for at alt kunde være færdigt, naar den Dag kom, da Rufus havde endt sit Hverv og skulde drage tilbage til Verdensstaden.

Med Abitha gik det hurtigt mod Enden trods al omhyggelig Omsorg og Pleje. Men Døden havde mistet sin Brød for hende. Om der end nu og da kunde stige Billeder frem for hendes Sjæl fra den Overtroens Verden, hun saa længe havde levet i, saa svandt de hurtig igen, naar Klaudia satte sig ned ved hendes Leje og talte med hende eller læste for hende i Evangeliet.

Den største Bekymring var hendes Mand — at hun skulde efterlade ham i aandeligt Mørke, og hun forsøgte derfor, saa langt hendes faa Kræfter slog til, at vidne for ham. Kogidunus hørte venligt og taalmodig paa hende. Men Abitha fik dog aldrig Lov til at erfare, om det guddommelige Lys skulde opgaa i hans Sjæl eller ej. Hun maatte nøjes med at overgive ham i hans Haand, der har sagt: „Hvad som helst I beder om i mit Navn, det vil jeg gøre.“

XII.

Til Rom.

Som Abitha havde forudsagt, havde hendes Legeme allerede længe slumret i Graven, da Rufus kom til Regnum for at ledsage hendes Datter til Rom.

Det var vemodigt for Klaudia at skulle forlade sit Barndomshjem, sin Moders Grav og sin Fader for at drage langt bort til et fremmed Land. Men Gud havde underligt sørget for sit Barn. Snart

opdagede hun til sin Overraskelse og store Glæde, at den Mand, som skulde være hendes Fører den lange Vej, troede paa den samme Frelser som hun.

Rufus var en Kristen. Det var ikke saa længe siden, han var blevet det. Som en Slægtning af Pomponia havde han siddet i Familieraadet den Dag, da Pomponia blev forhørt, og han var en af dem, der havde været mildest stemt over for hende. Siden var han kommet i Forbindelse med en kristen Kvinde, der hed Føbe, og igennem hendes klare og indtrængende Vidnesbyrd var han blevet vundet for Kristus. Han havde med Iver læst de Kristnes Skrifter, og da han var en begavet og tillige en aandelig Natur, var han hurtigt vokset frem til Klarhed over det nye Liv.

Det var derfor ikke alene en Trøst men ogsaa en Velsignelse for Klaudia at rejse sammen med denne Mand.

Det var ogsaa rent timelig set en herlig Rejse for hende og Darthuda, der var blevet sendt med. De rejste til Søs, og Vejret var omtrent hele Tiden godt. Hvor frydede Klaudia sig, da de sejlede forbi „Herkules' Søjler“ (Gibraltar) og ind i Middelhavet med de dejlige, yppige Kyster.

Endelig nærmede de sig Ostia med det vældige Fyrtaarn, som Kejsers Klaudius havde bygget samtidig med den store Havn. Der blev de en Dags Tid, og Klaudia kunde ikke blive træt af at betragte det brogede Liv i denne Roms Havnestad.

I Ostia forlod de Skibet og rejste videre med en Baad, som Rufus lejede til at føre dem op ad Tiberen til Rom. Midt i Baaden var rejst et rødt Telt, hvori der var anbragt Tæpper og Hynder, som den unge Prinsesse kunde hvile sig paa, naar hun var træt af at betragte de smilende Flodbredder. Men hun blev sjældent træt. Det var saa nyt, alt dette hun saa i dette Vidunderland, med dets Pinier og Cypresser, Olietæer og Tamarisker, Palmer og Vinstokke, med de prægtige Paladser og Villaer, der lyste skinende hvide inde i det grønne Løv, med det myldrende Blomsterflor inde i Haverne og paa Terrasserne.

Endelig naaede de Verdensstaden, sejlede forbi de kejserlige Haver, der strakte sig i yppig Pragt langs Floden, og landede i Nærheden af Æskulaps Tempel.

Hurtig skaffede Rufus en Vogn, som Klaudia og hendes Tjenerinde besteg, og saa gik det igennem Gaderne til en aaben Plads ikke langt fra Pantheon og det berømte Pompejus' Theater. Her boede mange af Roms rigeste Familier, og her laa ogsaa Aulus Plautius' store og fornem udstyrede Hus.

Pomponia modtog sin Veninde med overstrømmende Hjertelighed. Men Klaudia var træt efter den lange, anstrengende Rejse og maatte straks gaa til Hvile.

Næste Morgen, da hun var staaet op, traadte hun hen til Vinduet, og snart var hun ganske sensunken i det nye og uvante Sceneri, der laa for hende i det blændende Sollys. Hun havde herfra en vid Udsigt over Staden med dens Templer, Obelisker, Søjler og Buer. Bag ved nogle Haver med deres mørkegrønne Oranger og Myrter løftede Pantheon sin blændende Kuppel op i den blaa Luft, og noget borte laa det flaminiske Cirkus med med dets Kolonader og Broncestatuer, som Klaudia godt kunde bilde sig ind var levende Mennesker. Og rundt omkring ragede Byens mange andre Templer og Theatre op over Tagene. Det var alt saa nyt, saa usædvanligt for den britiske Prinsesse, der syntes at være kommet til et Eventyrland.

Medens hun stod hensunken i Betragtning af alt det nye, traadte Pomponia ind. Idet hun trak sin Veninde ned paa en Løjbank, omfavnede hun hende hjertelig og sagde:

„Min dyrebare Klaudia, du maa nu betragte mig som din Moder. Det har behaget Gud, som vi begge tror paa, at kalde din elskede Moder hjem til sig, og jeg vil beflette mig paa at træde i hendes Sted. Jeg vil altid mindes hende som en ærlig og trofast Veninde, selv om hun i sin Nidkærlighed for sin fædre Tro kunde synes streng. Ak, hvor herligt, om Gud havde kunnet aabenbare hende sit guddommelige Lys.“

„Det kunde han, Pomponia, og det gjorde han,“ raabte Klaudia ivrig. „Der skete et Under med min elskede Moder i den sidste Tid af hendes Liv, idet hun opgav Troen paa Britanniens grusomme Guder og antog Troen paa den eneste sande Gud og hans Søn, Jesus Kristus. Og i denne Tro sov hun hen.“

Glædestaarer strømmede ned ad Pomponias Kinder. Hun frydede sig over sin afdøde Venindes Omvendelse og tillige over den Tro og Begjæring, der lyste ud af den unge Piges Træk. Hun kunde glæde sig saa meget mere, som hun selv nu kendte Glæden over at give Herren hele Hjertet. Efter det kendte Forhør var hendes Samvittighed ikke rolig. Hun havde en Fornemmelse af, at hun havde fornægtet den Herre, som hun vidste elskede hende, og hun fornem, at hun aldrig vilde faa Fred, før hun havde aabenbaret hele sin Stilling for sin Mand. Dette gjorde hun saa en Dag under Frygt og Bæven, men med en brændende Bøn til sin Frelser om Kraft til at bekende hans Navn. Og det gik bedre, end hun havde tænkt. Aulus Plautius forstod hende ikke og var i høj Grad bedrøvet over hendes Bekendelse. Han var en trofast Tilhænger af Roms gamle Guder. Men paa den anden Side elskede han sin Hustru over alt og agtede hende og hendes hele Færd frem for mangfoldige andre af Roms fornemme Damer. Han saa godt, at hendes nye Tro ikke gjorde hende ringere som Hustru og som Menneske. Tværtimod. Der var saa meget hos hende, han maatte respektere og se op til, som han ikke havde kendt

hos hende før. Altsaa — da det ikke kunde blive anderledes, gav han hende Lov til at beholde sin Overbevisning. Kun forlangte han, at hun ikke skulde udsætte sig for Folketsnak og mulig meget værre Følger mere end nødvendigt. Og angaaende Dyrkelsen af Guderne derhjemme og i Templerna, da vilde han saa meget mere give dem, hvad der tilkom dem baade af Tilbedelse og Ofre. Saa maatte det ellers gaa, som det kunde.

Pomponia var derfor lykkelig og fri i sin Sjæl og kunde helt dele Glæden i Gud med sin britiske Veninde.

„Gud ske Tak for det, du meddeler mig om din afdøde Moder,“ sagde hun og greb Klaudias Haand. „Han har gjort mere, end jeg har vovet at bede om. Hvor kunde jeg tro, at din kære Moder, der var saa nidkær for den druidiske Religion, kunde bøje sit Hjerte saa dybt, at hun vilde og kunde høre Sandheden fra Gud? Hvorledes gik det til, Klaudia? Sendte Gud en anden Lærer til Regnum i Stedet for Aristobolus, om hvis skrækelige, men herlige Død, Pudens har fortalt mig?“

„Nej, Pomponia, vi var ikke saa lykkelige, at faa nogen anden Lærer. Men før sin Død sendte Aristobolus mig en Gave, som er mig saare dyrebare, og som ogsaa vil blive dig dyrebare. Den er bedre end nogen Lærer. Den bestod nemlig i Herrens Ord selv, hans herlige Evangelium, skrevet af en af hans egne Disciple. Det var det, der fandt Vej til min Moders Hjerte, og det har ofte været mig som Kildevældet til Ærkenen.“

„Gud ske Tak for sin Naade. Jeg har ofte været bange for, Klaudia, at naar du stod ganske ene midt i Hedenskabet, uden nogen til at vejlede dig og uden nogen, du kunde dele Livet i Gud med, at din Tro da skude svækkes, saa du gik tilbage i Stedet for frem. Men jeg har kunnet spare min Frygt. Du har haft noget, der er bedre end Menneskers Ord og Menneskers Selskab. Saaledes søger Gud for sine Børn. Ogsaa for mig har han sørget. Jesus har mange Disciple her i Rom, ja selv ved Kejsersens Hof. Særlig vil jeg nævne dig en ung Officer, som hedder Linus, der er en intim Ven af Pudens — men det er sandt, nu minder dine rødmende Kinder mig om min Synd. Jeg har jo ikke ønsket dig til Lykke endnu, men jeg har jo hørt det. Gud velsigne dig, du lykkelige Pige. Desværre — du ved vel ikke, at Pudens ikke er i Rom?“

„Nej,“ svarede Klaudia og fæstede sine Øjne spændt paa Veninden.

„Jo, kort efter at Rufus var rejst til Britanien, blev Pudens kaldet til Armeen i Lilleasien. Det var ham en svær Prøve, da han godt vidste, at du vilde komme. Men Pligten kaldte, og han maatte adlyde.“

„Naar kommer han tilbage?“ spurgte Klaudia hurtigt.

„Det er ganske usikkert og vil bero paa Krigen Gang.“

Det var et haardt Slag for Klaudia, og over det før saa straalende Ansigt lagde der sig en Sky af Vemod og skuffede Forhaabninger.

„Ja, det vilde blive et Savn for dig, min Klaudia. Men saa har jeg da ogsaa to glædelige Ting at bringe dig. Det første er, at din Brudgom i Sandhed kom til at tro paa Jesus Kristus, før han rejste. I den første Tid efter sin Ankomst til Rom saa jeg ham kun sjældent. Hvorledes hans Forhold til Kristendommen var, vidste jeg ikke, skønt jeg nok kunde tænke, at du havde paavirket ham. Men en Dag blev jeg glædelig overrasket ved at træffe ham ved en af de Kristnes smaa Forsamlinger, som Linus havde faaet ham med til. Siden kom han der ofte, og Omgangen med sin Ven og de andre troende bidrog vægtigt til at drage ham til Kristus. Jeg ved ogsaa, at det gjorde et stærkt Indtryk paa ham, at der iblandt de Kristnes ringeagtede Flok fandtes fornemme og rige Mennesker, ja endog Mennesker, der stod Kejseren nær. Han lærte ogsaa at kende enkelte, der havde set og hørt Herrens første Disciple, og hvad han hørte om disse Mænd bidrog ogsaa til at drage hans Hjerte. Tilslidst — kort før han fik Befaling til at gaa til Asien — laa han en Dag som en Synder ved Korssets Fod og modtog alle sine Synders Forladelse ved Jesu Blod. Saa kunde han drage bort med Guds Fred og Guds Kraft i sin Sjæl.“

Denne Efterretning drev Skyerne bort fra Klaudias Pande. Hun saa Guds Veje ogsaa i det. Hun havde noget at bede for, ja noget at stride med Gud for, saa længe hendes Ven var i Fare.

„Her er det andet glædelige, jeg har til dig,“ sagde Pomponia smilende, idet hun rakte Veninden et Brev. „Og nu behøver du ikke mig mere foreløbig,“ tilføjede hun, idet hun smilende forlod Værelset.

Nej, Klaudia behøvede hende ikke i denne Stund. Hun saa straks, hvem Brevet var fra, og hun havde nok i ham.

Det var et langt Brev, hvori han særlig fortalte om, hvorledes Gud havde ført ham, indtil han helt kunde tro paa det Guds Lam, der bar Verdens Synd.

Nu længes jeg dobbelt efter dig,“ skrev han tilslidst. „Jeg længes efter at takke dig og velsigne dig for, at du var den første, der saæde den guddommelige Sæd i mit Hjerte. Jeg længes efter at høre af dine Læber, at du er vokset i Jesu Kristi Naade og Kundskab. Jeg længes efter dig, for at vi i Fællesskab kan prise Gud, fordi han førte os begge ud af Hedenskabet Mørke og ind i sit herlige Lys. Og jeg længes efter dig, min Klaudia, længes efter at se dig og være sammen med dig altid, du min dyrebare Brud —“

Da Klaudia havde læst Brevet, sank hun uvilkaarlig paa Knæ og udstøede sit fyldte Hjerte i Taksigelse til Gud. (Fortsættes.)